Spare the Rod or Flip the Switch? Has the Jewish View of Spanking Changed Over Time?

Rabbi Efrem Goldberg Boca Raton Synagogue

I. Spanking

- a. After the Adrian Peterson scandal, Charles Barkley quoted as saying, "We do it all the time."
- b. TIME study on parents spanking their children
- c. CNN Health Impact on spanking children

II. Torah View

- a. Mishlei One who spares the rod hates his child
 - i. Malbim puts himself before his child
- b. More verses in Mishlei reference punishment
- c. Gemaras endorse spanking
 - i. Kesubos and Rashi how to deal with recalcitrant child
 - ii. Mo'eid Kattan and Rashi can't spank when too old
 - iii. Bava Basra hit with shoelace
- d. Shulchan Aruch endorses spanking
 - i. Not when grown up
 - ii. Not too harsh
 - iii. Not during the nine days
- e. Rav Dessler defends spanking

III. Spanking Without Anger

- a. Gra can't be angry when spank and can only do it for child's good, not to punish
- b. R' Ovadia wait before spanking
- c. Rambam administer of punishments needs to not be too powerful and needs wisdom

IV. Opposed to Spanking

- a. Rav Hirsch deaden the child's sense of morality
- b. Sridei Eish can brings counter productive results
- c. Rav Wolbe not just rod that hurts, but harsh criticism and language is also verbal spanking
- d. Pardes Yosef different means to reach this generation
- e. Rav Schwab aggressive parenting like kidnapping soul of the child
- f. Rabbi Willig strike balance between limit setting and love
- g. Rav Wolbe use the rod of pleasantness

V. Push and Pull

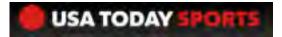
- a. Sota push with left and pull with right
- b. R' Lefkowitz our generation needs emphasis on pull close with the right
- c. Dr. Pelcovitz turn child around

VI. What Changed?

a. R' Benzion Sorotzkin, Psy.D. – children have it harder, not easier

Charles Barkley defends Adrian Peterson's use of corporal punishment

By: Chris Chase September 14, 2014

Charles Barkley defended Adrian Peterson and expressed hope that Ray Rice gets another chance to play in the NFL during a Sunday interview with Jim Rome on the CBS pregame show *The NFL Today*.

After expressing optimism that the "tragic mistake" made by Ray Rice will help raise awareness of domestic violence, the outspoken NBA Hall of Famer was asked about the indictment of Peterson. Barkley said he understands the anger toward the Minnesota Vikings running back but said "every black parent in the south is going to be in jail" under the circumstances that led to Peterson's indictment on child abuse charges.

Though Rome vehemently disagreed, the three-minute segment was a much-needed, respectful discussion between parties with opposing viewpoints.

Jim Rome: "Can you hit a child?"

Charles Barkley: "I'm from the south. I understand Boomer's (Esiason) rage and anger. He's a white guy and I'm a black guy. I don't know where he's from. I'm from the South. Whipping — we do that all the time. Every black parent in the south is going to be in jail under those circumstances. We have to be careful letting people dictate how —"

Jim Rome: "It doesn't matter where you're from: Right is right and wrong is wrong."

Charles Barkley: "I don't believe that because, listen, we spank kids in the south. I think the question about did Adrian Peterson go overboard — Listen, Jim, we all grow up in different environments. Every black parent in my neighborhood in the South would be in trouble or in jail under those circumstances."

Jim Rome: "My thing is: I don't want to tell anybody how to raise their kids and I really don't want anybody telling me how to raise my kids. But let's make a distinction between 'child rearing' and 'child abuse.' That was child abuse. There's no fine line here."

Charles Barkley: "I think there's a fine line. Jim, I've had many welts on my legs."

Jim Rome: "Welts like that?"

Charles Barkley: "Yes, I've gotten beat with switches — and I don't even like the term. When the media talks about it, 'beating a child'-"

Jim Rome: "But that's what that was, Charles."

Charles Barkley: "We called it 'spanking' or 'whipping' our kids."

Jim Rome: "If I see open wounds and bruises throughout a body — that is a beating."

Charles Barkley: "Sure. I think those pictures are disturbing. And I think Adrian said 'I went overboard.' But as far as being from the South, we all spanked our kids — I got spanked, me and my two brothers"—

Jim Rome: "But then, Chuck, not now, right? 1964 is one thing, 2014 is another. Maybe we need to rethink this thing."

Charles Barkley: "And I totally agree with that. Maybe we need to rethink it. But I think we have to really be careful trying to teach other parents how to discipline their kids. That's a very fine line."

The First Real-Time Study of Parents Spanking Their Kids

By Bonnie Rochman June 28, 2011

It's not P.C. to admit you spank your child. But nearly 40 moms have gone a step further, recording themselves hitting and slapping their kids as part of a new study on how parents and children interact.

They didn't know they were going to be in a study about spanking per se. Researchers have to be careful when presenting their proposed area of study to potential participants — too much information can lead people to alter their normal behavior, which would skew results. So when George Holden, a professor of psychology at Southern Methodist University who has published five books on parenting and child development, went to day-care centers in Dallas to recruit parents, he divulged only that he wanted to collect data about naturally occurring parent-child interaction.

In fact, Holden didn't even know he'd be studying spanking. He originally set out to study yelling, via voluntary audio recordings of parents conducting life at home — the pedestrian stuff of parenting like meal prep, bath time and lights out.

Not all parents who volunteered were accepted. Researchers eliminated those who reported during a screening interview that they never yelled at home. "There weren't many," notes Holden, who presented the research this month in Dallas at the Global Summit on Ending Corporal Punishment and Promoting Positive Discipline.

Here's the twist: in the course of analyzing the data collected from 37 families — 36 mothers and one father, all of whom recorded up to 36 hours of audio in six days of study — researchers heard the sharp cracks and dull thuds of spanking, followed in some cases by minutes of crying. They'd inadvertently captured evidence of corporal punishment, as well as the tense moments before and the resolution after, leading researchers to believe they'd amassed the first-ever cache of real-time spanking data.

The recordings feature a mother spanking her 3-year-old son 11 times for fighting with his sister, prompting a fit of crying and coughing. Another mom hits her 5-year-old when he won't clean up his room. One mom slaps her child when he doesn't cooperate with the bedtime routine.

I don't know about you, but if I'm going to be recording my interactions with my kids, I'd be on my best behavior. (Note to researchers: don't include me in any parenting studies.)

Yet it's likely that the mothers in the study didn't consider spanking to be problematic behavior. <u>In the 1990s, Holden conducted research that showed 70% of college-educated women spank their children; other studies have found that up to 90% of all parents use corporal punishment.</u>

Children who are spanked occasionally are not thought to be significantly impacted later on, but those who are spanked regularly are more likely to have behavior problems that may escalate into antisocial behavior. They may also be at greater risk for anxiety disorders or depression and ultimately may be more likely to engage in domestic violence and child abuse as adults.

Yet although it makes sense that getting hit is not good for kids, there have not been any longitudinal studies dividing children into "spanked" and "non-spanked" groups and tracking any emotional and behavioral consequences over time. The existing research relies instead on self-reported data, based on memory.

Parents in the domestic trenches are probably not all that interested in what the research shows anyway. Despite a battery of disciplinary techniques, including the infamous "time out," redirection and the increasing emphasis on positive discipline (try substituting "hold the cup carefully" for "don't spill your juice"), spanking and slapping are still pretty popular.

Moms and dads who spank do so because they believe it's effective, and research actually shows that it is — in the short-term. A child reaching for a tempting object will stop if he gets swatted. "It does work in the immediate moment, but beyond that, in most cases, it's very ineffective," says Holden. "The most common long-term consequence is that children learn to use aggression."

Case in point: one mother in the study hit her toddler after the toddler either hit or kicked the mother, admonishing, "This is to help you remember not to hit your mother."

"The irony is just amazing," says Holden.

Holden's recordings provide rich context for what causes a parent to spank. The data are particularly unsettling because many of the infractions that led a mom to hit involve petty misbehavior, like turning the page in a book before it was time. While listening to his mother read *The Tortoise and the Hare*, for example, one boy began touching the pages, garnering a slap.

"At 2:03:31, the mother says, 'No, Justin,' and continues reading," according to a transcription describing the incident. "Then at 2:03:34 she smacks him, and says, 'No, Justin. If you want me to read, quit messing with the pages. Cause you're moving it while I'm reading."

The parents who recorded themselves represented a socioeconomic mix: a third each were low-income, middle-income and upper-middle-class or higher. Most were white; about a third were African-American.

Researchers broke down the data, detailing each spanking or slapping incident, what led up to it, what type of punishment was used and how much, how a child reacted immediately and then several minutes later.

"The idea is this data will provide a unique glimpse into what really goes on in families that hasn't been available through traditional methods of self-report," says Holden.

There's some evidence these days that parents are spanking less, says Holden, although the majority still consider hitting a useful form of discipline. Most parents are at least what Holden calls "very occasional spankers." Until recently I placed myself in this category too. But even "very occasional" was too much for me. Swatting my child — no matter how disrespectful she's been — is never worth the guilt I feel afterward, so I have pledged to my kids that those days are over.

Together, my quick-tempered 6-year-old and I have agreed to place our hands on our bellies — a technique she learned in kindergarten — to calm ourselves. It really works: it breaks through the fog of angry words and it feels much more genuine than slapping a hand as a form of discipline. Hitting teaches that it's O.K. to turn violent when you're mad, which is not a lesson I'm eager to impart.

Spanking the gray matter out of our kids

By **Sarah Kovac**, Special to CNN updated 7:54 AM EDT, Wed July 23, 2014

(CNN) -- How to discipline the next generation is a hotly debated topic. In 2012, a national survey showed more than half of women and three-quarters of men in the United States believe a child sometimes needs a "good hard spanking."

Science tells a different story. Researchers say physical punishment actually alters the brain -- not only in an "I'm traumatized" kind of way but also in an "I literally have less gray matter in my brain" kind of way.

"Exposing children to HCP (harsh corporal punishment) may have detrimental effects on trajectories of brain development," one 2009 study concluded.

Harsh corporal punishment in the study was defined as at least one spanking a month for more than three years, frequently done with objects such as a belt or paddle. Researchers found children who were regularly spanked had less gray matter in certain areas of the prefrontal cortex that have been linked to depression, addiction and other mental health disorders, the study authors say.

The researchers also found "significant correlations" between the amount of gray matter in these brain regions and the children's performance on an IQ test.

Several other studies support these findings. A 2010 study published in Pediatrics found that frequent -- more than twice in the previous month -- spanking when a child was 3 was linked to an increased risk for higher levels of child aggression when the child was 5.

Another, from the Journal of Aggression, Maltreatment and Trauma, found that corporal punishment doled out from the mother was independently related to a decrease in cognitive ability relative to other children. Corporal punishment had the largest effect on children 5 to 9.

Behind all this science-speak is the sobering fact that corporal punishment is damaging to children. That gray matter we've been spanking out of them? It's the key to the brain's ability to learn self-control.

"The more gray matter you have in the decision-making, thought-processing part of your brain (the prefrontal cortex), the better your ability to evaluate rewards and consequences," write the authors of a 2011 study that appeared in the Journal of Cognitive Neuroscience.

The sad irony is that the more you physically punish your kids for their lack of self-control, the less they have. They learn how to be controlled by external forces (parents, teachers, bosses), but when the boss isn't looking, then what?

<u>Elizabeth Gershoff</u>, an associate professor at the University of Texas at Austin, has been studying corporal punishment for 15 years, and is known as the leading researcher on spanking in the United States today. Over the years, Gershoff has done a systematic review of the hundreds of studies on the effects of corporal punishment.

"There's no study that I've ever done that's found a positive consequence of spanking," Gershoff said. "Most of us will stop what we're doing if somebody hits us, but that doesn't mean we've learned why somebody hit us, or what we should be doing instead, which is the real motive behind discipline."

Initially it was believed that spanking, at the very least, was associated with immediate compliance in children, and that parental warmth would buffer any harmful effects.

But the finding that spanking produced compliance "was overly influenced by one study," Gershoff said; it turns out spanking "doesn't make your kids better behaved. You think it does. ... It doesn't."

What is spanking associated with? Aggression. Delinquency. Mental health problems. And something called "hostile attribution bias," which causes children, essentially, to expect people to be mean to them.

This bias makes the world feel especially hostile. In turn, children are on edge and ready to be hostile back. Over time, across <u>cultures</u> and <u>ethnicities</u>, the findings are consistent: Spanking is doing real, measurable damage to the brains of our children.

And yet in 19 states, Gershoff notes, it is still legal for schools to paddle children.

For those thinking, "I was spanked, and I turned out fine," or, "I spank my kids and they're great!" consider that you don't know who you would be or how your children would behave in a world without spanking.

It could be that your children are thriving not because you spank, but in spite of it.

1. Mishlei 13:24

משְׁפָּט: חוֹשַׁך שִׁבְטוֹ שוֹנָא בְנֶוֹ וְאַהֲבֹו שְׁחֲרָוֹ מוֹסֵר: צַדְּיק אָבֶל לְשְׁבַע

²⁴ One who spares his rod hates his child, but he who loves him disciplines him in his youth. * ²⁵ A righteous person eats to satisfy his soul, but the stomach of the wicked will [always] lack. *

משפט: (כד) הרשך שבמו שונא בנו, מי שהוא חושך שבטו מגעגועו על בנו, הוא שונא לו, כי עי"כ לא ילמד חכמה, כי בן חכם מוסר אב, וזה סימן שהמייתו על בנו שאינו יכול לראות בצערו הוא אצלו יותר מתועלת בנו, וא"כ אוהב א"ע יותר מבנו ואת בנו שונא, אבל האוהב את כנו שחרו מוסר, מיסרו בכל שחר להיטיבו באחריתו, וגם זה תשובה על השאלה מבנו ואת בנו ה' אלהיך מיסרך, מדוע יביא ה' יסורים על הצדיק ויש נספה בלא משפט, שזה מאהבתו אותו כמ"ש כי כאשר ייסר איש את בנו ה' אלהיך מיסרך,

This shows that his mercy for his son, which makes him unable to see his son's pain, is more important to him than the benefit for his son. If so, he loves himself more than his son, and he hates his son.

2. Malbim R' Meir Leibush b. Yehiel Michel Weiser (1809-1879) 3. Mishlei 19:18

חַוֹנֵן דֶּל וּגָמֶלוֹ יְשַּׁלֶּם־לְוֹּ: יַפֵּר בְּנָךְ פִּי־יֵשׁ תִּקְוֵה וְאָל־הֲמִיתׁוֹ אַל־ תִּשָּׁא נַפְשָׁךְ: °גרל- [°גָּדָל- ק] חַמָּה נְשֵׁא עָנֶשׁ כִּי אִם־תַּצִּיל וְעָוֹד תּוֹסֵף:

to the poor has lent to HASHEM, and He will pay him his reward. ¹⁶ Discipline your son, for there is hope; let your soul not be swayed by his protest. ¹⁹ A person of great wrath will bear punishment; for if you rescue him, his wrath will only grow.*

4. Mishlei 22:15

אָנָלֶת קָשׁוּרָה בָּלֶב־גָעַר שַׁבֶּט מוּטָּר יַרְחִיקָנָה מְמֶנוּ: עְשֵׁק דָּל לְהַרְבְּוֹת

fall there. 15 Foolishness is bound in the heart of a youth; the rod of discipline will distance it from him. 16 He who oppresses the destitute to increase for

5. Mishlei 23:13

דָעַת: אַל־תַּמְנַע מַנַער מוּסֶר כִּי־תַבְּנוּ בַשַּׁבֶט לְא יָמִוּת: אַתָּה בַּשְּׁבֶט תַבֶּנוּ וְנַפְשׁוֹ מִשְּאָוֹל תַּצִיל: בָּנִי אַם־חָבֵם לְבֶּךְ יִשְׁמַח לְבִּי גַם־אָנִי:

hold discipline from the youth, If you strike him with the rod, he will not die. 14 You should strike him with the rod and you will rescue his soul from the grave. 15 My child, when your heart becomes wise, then my heart, too, will rejoice,

6. Míshleí 29:15

וְצַרִּילִים בֶּמַפַּלְתָּם יִרְאָוּ יַפֶּר בֻּנְךְ וְיִנִיחֶךְ וְיִמָּן מַעֲדְנִים לְנַפְשֵׁר וְתוּכַחַת יְתָּן חָּלָמֶה וְנַעַר מְשִׁלָּח מִבִּישׁ אִמְוּ בִּרְבְוֹת רֻשָּׁעִים יִרְבֶּה־פֵּשְׁע שָׁיִיוֹ צֵּינִי שְׁיִינִים יִרְאָוּ יַפֶּר בִּנְךְ וְיִנִיחֶךְ וְיִנִּיחֶרְ בַּעְרְבוֹת רֻשָּׁעִים יְרָבֶּה־פֵּשְׁע

forever. ¹⁵ The rod and rebuke provide wisdom, but a self-indulgent youth brings shame to his mother. ¹⁶ When wicked people increase, offense increases, but the righteous will see their downfall. ¹⁷ Discipline your son and he will give you peace, and he will give pleasures to your soul.

7. Kesubos 50a

The Gemara now presents another Ushan decree, this one reported by a different Amora:

אָמֶר רָבּ יְצְחָקּ – Rav Yitzchak said: שָּׂיָהָא הָתְשָּׁא הִתְּקִינוּ – [The Sages] enacted in Usha שְׁיָהָא אָרָם מִתְגַלְגַל עם בְּנוּ עֵד שְׁתַּים hat a man should bear with his recalcitrant son until he is twelve years old.[11] – מְבַּאן וְאֵילְךָּ יוֹרֶד עַמוּ לְחָיָיוּ – Henceforth, he should make [the child's] life miserable.[12]

10. Rashí

Because his son may strike him back

מכחן וחילך בעבירה: דקא עבר משום ודפני עור דא תתן מכשוד. דכיון דגדול הוח שמח מבעט כחבי והוה לים חיהו מכשילו: שדך אינו 8. Rashí (1040-1105)

Miserable: By hitting him with a strap

ובאיזו שנים ובאיזו אחד: מגדגד עם בנו. אם מסרב מללמוד יגלגל עמו בנחת ובדברים רכים: יורד עמו דחייו. לרדותו ברלועה ובחוסר לחם:

9. Mo'eid Kattan 17a

The Gemara answers:

דְּהָנִי חְוּיתִיהּ לְּהָהוּא נְבְרָא הַבּי רְבִּי חְוּיתִיהּ לְהַהוּא נִבְרָא maidservant of Rebbi's household saw a certain man דְּהָנָה – אַמְרָה – who was striking his mature son. [אַקָרָה – אַמְרָה – אַמְרָה – אַמְרָה – בּרָא בְּשַׁמְּא – Let that man be in a state of excommunication, יְלְבָנֵי – Let that man be in a state of excommunication, דְּקְעָבֶר מִשׁוּם , וְלְבְנֵי – for he has sinned because of the prohibition, You shall not place a stumbling block before the blind. [36]

The Gemara offers a validation of her reasoning: אַנְאָרָא – For it was taught similarly in a Baraisa: יילפני עור – For it was taught similarly in a Baraisa: יילפני עור – The Torah states, YOU SHALL NOT PLACE A STUMBLING BLOCK BEFORE THE BLIND, בְּמְכָּה לְבָנוֹ נְּדְוֹל ְּדָּכָּתוֹ בְּדִוֹל ְּדָבָּתוֹ בְּדִוֹל ְּדְבָּתוֹ בְּדִוֹל ְּדִבְּתוֹ בְּדִוֹל ְדִבְּתוֹ בְּדִוֹלְ – and the verse is speaking of one who strikes his MATURE SON.

11. Bava Basra 21a

Further teachings by Rav on the subject of education: אָמֶר לִיהּ רֶב לְרֶב שְׁמוּאֵל בֵּר שִׁילְּה רָב לְרָב שְׁמוּאֵל בַּר שִׁילִה רָב לְרָב שְׁמוּאֵל בַּר שִׁילִה - Rav said to Rav Shmuel bar Shilas: ער שִׁיח לא תְּקְבֵּיל – Until he reaches the age of six, do not accept a child as a student. שְׁבִּיל – From that age and up accept him, אָקפִּי לִיהּ בְּחוֹרָא – and stuff him with Torah knowledge even against his will, just as an ox is harnessed by force to its yoke. [8]

בי שְמוּאֵל בָּר שִׁילֵּת – And Rav said to Rav Shmuel bar Shilas: בּי מְחִית לִיוּקָא – When you hit a child for disciplinary purposes, בּי מְחִית לִינּוּקָא – hit him with only a shoelace, i.e. hit him in such a way that he will not be injured. – דְּלֵא קָארְי הַאָרִי הַארִי – If he studies, he studies. בְּלֵא קָארֵי – And if he does not study, הְּלָא לָחָבְרִיה – let him remain in the company of his friends and eventually he will pay attention to the lesson.

12. Shulchan Aruch Y.D. 240:20 R' Yosef Karo (1488-1575)

ב מא המכה לבנו גדול היו מנדין אותו שהרי עובר על לפני עור לא תתן מכשול [לא] ולח מקרי גדול לדכר זה רָק (יוֹ) מחר כא כ"ב שנה חו כ"ד שנה) (בקונערם פ"ק דקדופין וכ"י פ"ם של"ד):

One who strikes his mature son is excommunicated since he violated placing a stumbling block before a blind man.

13. Shulchan Aruch Y.D. 245:10

אולי יבין : ר פי לא יכה אותו המלמר (ד) מכת אויב מוסר אכזרי לא בשושים ולא במקל אלא ברצועה קשנה :

The educator should not hit like an enemy in a cruel fashion nor with a rod, but rather with a small strap

14. Shulchan Aruch O.C. 551:18

ולחכלו בין המלרים) (בנימין וחב סקס"ג ותשובת מהרי"ל): ידן * שצריך ליוהר מי"ו בתמוז עד מ' באב שלא לילך יחידי (מ) (קב) מד' שעות עד מ' שעות (משום שבהם קמב מרירי שולמ) (קג) ולא באב שלא לילך יחידי (מ) (קב) מד' שעות עד מ' שעות (משום ההם:

One must be careful from the 17th of Tammuz until the 9th of Av...not to strike children on these days.

חנוך הבנים. בענין הכאת הבנים

(נכחב בבני־ברק שנח חש"ט)

אשר כתכת שיש לחוקרים החדישים תשובה עקרונית בזה, שהרי מדרך הילדים לחקות מעשי חוריהם, ואם כן גם המה ילמדו לחכות את העושים נגד רצונם, וכו׳.

אמנם שתי טעיות גרמו לחוקרים שלא לרדת לעומקו של דבר.

א. הם סוברים שהאדם נברא בלי מדות כלל, ורק מסביבתו הוא לומד אותן. פירוש דבריהם, כי האדם לומד את פרטיותו מהסביבה. אבל אין הדבר כן, "לפתח חטאת רובץ", וגם לפני זה יש בעובר אינסטינקטים לרע, וכאז"ל בעשיו כשעברה רבקה על בתי עבודה זרה פירכס לצאת, ועי' מה שכתב מהר"ל בזה, דחייי בחינת אינסטינקט גם בלי דעה ומחשבה וחשבון כלל. פרטיות האדם, דהיינו מדותיו, נבראים עמו. ועל כל פנים יודע מעצמו כלל. פרטיות האדם, דהיינו מדותיו, נבראים עמו. ועל כל פנים יודע מעצמו

ללחום במבטלי רצוגו. כמובן, שהסביבה מחוקת מדות ולומד גם מאחרים, אבל עיקרי המדות אינו צריך ללמוד מהם. כי יש לו משלו.

ב. הם סוברים כי צריך לפתח בילדים את העצמאות. וזו היא טעות גדולה למדי, לא עצמאות צריך לפתח אלא הכנעה. גם כשיפתחו בו ענוה והכנעה, ילמד מעצמו גאוה ורציחה, אבל ללמד לו כי ,אני ואפסי עוד', זוהי תורת אדום, תורת הרציחה והגזילה.

עי׳ היטב באגרת הגר״א ז״ל (נדפס בסוף המסילת ישרים) ז״ל שם:
"ויש שזורע על האבן, והוא לב האבן שאינו נכנס בו כלל, וצריך להכות
את האבן עד שתתפוצץ, לכן כתבתי לך שתכה את בנינו אם לא ישמער
לד״ כו׳.

— הרי מכאן ענין אחר לגמרי בחכאה. דהיינו לעשות לבן לב נשבר ונדכה. ועי׳ היטב בדרך עץ החיים להרמה״ל זצ״ל, בד״ה: ועתה נחזור לשורש הענין: וד״ה: הנה התורה היא הנקראת עת. קשה להעתיק כל אורך לשונו. אבל הדברים עמוקים מאד, ומבט אחר להם לגמרי, דהיי׳ שהכאת הבנים היא בבחינת הפרדת ערלת הלב ובבחינת חבוט הקבר.

והנה ספר לי בן דודי ר' זיסל ג"י שראה באחד הספרים הק' כי אם והנה ספר לי בן דודי ר' זיסל עלילה למען הכותו על כל פנים קצת." הבן שומע להוריו. ראוי למצוא עלילה

ומה שהקשו החוקרים. לא קשה כלל. כי יסוד הוא במדות: דלא שייך בדלא שייך. וכבר כתב האבן עורא (שמות כ׳, י״ד) דלא שייכת חמדה לכפרי בבת המלך. כן אם יעניש המלך לכפרי בשוטים. לא יעלה על דעתו להנקם מחמלך, ולא ילמד מזה אלא הכנעה לבד. כי פשוט אצלו שהוא בטל כלפי המלך, וכי המלך רשאי להעניש. ולא הוא. כן כאשר תחדר בלב התינוק הידיעה כי האב הוא השליט והבעלים שלו לגמרי, ובטל הוא כלפי אביו. אז מתוך הכנעתו לא ילמד להכות בשביל שאביו מלקה אותו. אלא עיקר החינוך שלנו מקולקל. שהמורים נעשים חברים לתלמידיהם. וכן ההורים, והכל בשביל עצמאות הבנים. ומכיון שכן, בודאי אם האב יכה לבני. ישובי הבן ויכה לאביו או לאחיו הקטן וכו׳.

אלה החוקרים החדישים בחפשם חדשות ולהרוס היסודות שידעום אפילי הגויים, ואשר שורשם בתורת ה' ובנביאים, המציאו המצאות שמביאות להפוך את כל השרשים, ולחנך היטלריסטים חצופים, וחוצפא יסגי.

מזה אנו רואים עד כמה צריך להזהר בכל גדר חדיש של החוקרים

בנוגע לפסיכולוגיה וחינוך, וצריך לבחון ולדייק היטב אם אין לזה סתירה בדברי חז"ל וראשונים. או מנהגי ישראל שהם תורה. אם יש איזה סתירה. צריך לזרוק הלאה את כל חדושיהם המטונפים, ולא לקבל מהם דבר טרם נבקרם בבקורת חדה ובחיפוש מחופש בתורה ובחז"ל וגדולי המחברים ראשונים ואחרונים.

15. Michtav Mei'Elíyahu 3:262 R' Elíyahu Dessler (1892-1953)

16. Even Shleimah Chapter 6 Vilna Gaon - Gr"a R' Eliyahu b. Shlomo Zalman Kremer (1720-1797)

- 1. A person must look after his children very carefully to make sure they go in God's ways. For if the children sin, the parents will be severely punished. Even a righteous parent whose child is wicked will be taken from Gan Eden¹ to Gehinom² to witness his son's suffering. But if a parent chastises his child and guides him,³ the child redeems his parent from Gehinom and causes him to be brought to Gan Eden.
- 2. A parent who does not chastise and beat his child for actions he deserves to be chastised for, but overlooks them, hates his child; for in the end the child will turn out evil. The parent, however, who loves his child not only chastises him for what he deserves but keeps checking to see whether he has committed the slightest sin and then reproves him for it. Our Sages write, "Even if he studies, it is a mitzva to beat him," so that there should be no bad in him at all. The more one loves his children the more he reproves them.
- 3. Daughters must be constantly guided not to curse, swear, lie, argue, slander, or gossip. They must be taught to observe all the mitzvos⁴ and one's pity should not stop him from resorting to corporal punishment⁵ if they do not listen. They must also be guided to spend their Sabbath days⁶ and spare time reading works of reproof.
- 4. A parent should not beat his child viciously in anger over past misdeeds. His intention should rather be to save him from future misdeeds. One should not strike his child many times at once, only a little at a time as required. Should the parent perceive that he is very angry, he should not hit the child until he calms down.
- 5. A parent needs to reprove his child very much with gentle, acceptable words of rebuke. The goal is to train and habituate. Speech and character traits require much practice because habit rules everything. All beginnings are difficult but, "When he leaves he will be praised."⁷ The wicked man knows that his way is evil and bitter, yet it is difficult for him to part from it. Therefore, the prime objective is to train a person in his youth; the green shell of a nut is easy to remove.

- א. מאד צריך אדם להשגיח על בניו, שילכו בדרכי ה', כי חס ושלום בקלקול בנים, יענשו אב ואם מאד, ואף אם האב צדיק, אם יש לו בן רשע, אז נוטלין אותו מגן עדן לגיהנם, למען יראה ביסורי בנו. אבל, כשמייסר את בנו ומדריכו, אז פודה הבן את אביו מגיהנם, וגם מביאו לגן עדן.²
- ב. מי שנמנע מלייסר ולהכות את בנו, על דבר שראוי ליסרו, ומחפה עליו, הרי זה שונא את בנו, כי לסוף יצא לתרבות רעה³, אבל מי שאוהב את בנו, לא די שמייסר אותו על הראוי לו, אלא, שדורש עליו פן עשה נדנוד קל, ומייסרו עליו.⁴ לכן אמרו³: אף על גב דגמיר, נמי מצוה קא עביד מה שמכה אותו, והיינו, שלא יהיה בו נדנוד רע כלל, וכל מי שאהבתו גדולה יותר, תוכחתו מרובה.⁶
- ג. גם את הבנות צריך להדריך תמיד, שלא יצאו מפיהן קללה, שבועות, כזב, מחלוקת, לשון הרע, רכילות ושמירת כל המצוות. אם לא תשמענה, צריך להכות אותן ושלא לרחם עליהן כלל, וגם צריך להדריכן, אשר בשבת קודש ובעתות הפנאי, תהיינה עוסקות בספרי מוסר.
- ד. כשמכה את בנו, לא יכה אותו מכת אויב, דרך כעס על העבר, רק כונת ההכאה תהיה, להצילהו מן העתיד ולא יעוול עוד דרכיו. לכן, אל יכה אותו הרבה בפעם אחת, רק מעט מעט, לפי דרכו ולפי הנאות לו, וכשרואה שרבה חמתו עליו, לא יכה אותו כלל בעת ההיא.⁷
- ה. צריך להוכיח את הבנים הרבה בדברים רכים, בדברי מוסר המתישבים על הלב, והעיקר בחינוך והרגל. הדיבור והמדות צריכין הרגל רב, וההרגל על כל דבר שלטון. כל ההתחלות קשות⁸, ואחר כך: ואוזל לו אז יתהלל⁹ [פרוש, כשהולך לבית עולמו, אז יתהלל, אף כי מתחילה יגיעתו רבה וצערו גדול¹⁰], כי הרשע בעצמו יודע, שרע ומר דרכו, אך קשה לו לפרוש. על כן העיקר בחינוך מקטנות, וקליפת האגוז ירוקה, נוחה להסיר.
- ו. מה שהאדם מדקדק בלימודו, מועיל לתיקון המדות והמעשים הטובים, וכל שכן אם האדם מקדים ללמוד בילדותו, אין יצר הרע שולט בו אחר כך, ועל זה אמרו¹¹: חביריו רצין אחריו ואין מגיעין אותו. צריך לחנכם בילדותם ללמוד לשם שמים, ואל ישגיח על האומרים כי הנער אין צריך לזה, חס ושלום! אדרבה, חנוך לנער על פי דרכו, גם כי יזקין לא יסור ממנה¹², ועיקר הכל הוא.

17. Yalkut Yosef Hilchot Kibud Av V'eim R' Ovadia Yosef (1920-2013)

Learning in hospital a few days before passing

ל. ואמנם רשאי אדם להכות מכה רכה את בנו הקטן כדי לחנכו, אך לא יכהו בשעת כעסו, כדי שלא יכנו יותר מן הראוי מחמת כעסו. וגם לא יכנו בשוט או במקל, ולא מכת אויב ואכזרי, אלא ברצועה קטנה. ועצה טובה למי שהוא כעסן שלא יכה את בנו מיד בשעה שעשה דבר רע, אלא ימתין עד שתשוב חמתו, ואז יכה אותו מכה רכה לשם חינוך. ואם יש לחוש שמא הקטן יתריס כנגדו בדיבור או במעשה, אין להכות גם בן קטן. וירבה לדבר עמו בנחת ובדברי תוכחה, ויקלסו באיזה מדה טובה שיש בו. ובכל אופן קטן פחות מבן חמש שנים אין להכותו כלל על שום דבר, והמכהו הרי הוא חוטא. אופן קטן פחות מבל הבית היקרים וכדו', והאב חושש שהכלי ישבר, או שהילד יינזק, ומכהו מכה רכה על כף ידו דרך הרתעה, אין בכך כלום, וזה מדרכי החינוך. יו ומכהו מכה רכה על כף ידו דרך הרתעה, אין בכך כלום, וזה מדרכי החינוך. יו

יא. יש מי שאומר שאף אם הבן ממושמע להוריו לגמרי, יש למצוא עילה להכותו להטיל בו מורא. אולם לדינא אין לסמוך על זה שכל המכה את בנו שלא לצורך גדול להטיל בו מורא. [ובכלל זה המכים את נשותיהם, שגדול עוונם מנשוא, שאין זה דרך בני עונו מנשוא. [ובכלל זה המכים את שלום הבית, ובסופו של דבר יגיעו לגירושין]. יא) ישראל, ועל ידי כך מיפר את שלום הבית, ובסופו של דבר יגיעו לגירושין.

18. Rambam Hílchos Sanhedrín

Halacha 9

The man administering the lashes should be heavily endowed with knowledge and minimally endowed with physical power. He should lift up the strap with both his hands and strike him with one hand, with all his power.

ט האיש המכה צריך להיות יתר בדעה חסר בכח. ומגביה את הרצועות בשתי ידיו ומכה בידו אחת בכל כוחו. ומלקהו שליש מלפניו על בין דדיו ושני שלישים מאחריו שליש על כתף זו ושליש על כתף זו: י זה

The home can draw upon an enormous variety of educational aids. Consider the wide selection of rewards and punishments, adaptable to the child's individual personality, that can be applied by the home in order to help the child perceive morality as a path that can be also materially rewarding. The school, by contrast, has very little to offer in this regard. The school can dispense praise or criticism, and it can mete out reward or punishment. (Incidentally, we attach much greater value to praise, and perhaps reward, than to criticism and punishment in child-raising.) But only the better student will respond to praise or criticism, and the nature of his response will depend very much on the training and treatment he has received at home. We would certainly be

the last to support corporal punishment; indeed, we would be very much inclined to believe that a teacher who cannot cope with the everyday problems of school life without resorting to physical chastisement is in the wrong profession. But if thrashings are the order of the day at home, if the child has become accustomed to take criticism seriously only if he feels it upon his body, if he will listen to verbal admonition only if he sees the rod looming in the background, then the home has deadened the child's sense of morality. Such a child will hardly give his teacher's words of criticism at school the attention they deserve.

19. R' Shimshon Raphael Hirsch (1808-1888) Collected Writings V. VII

הריני נזיר יכול אחיכ לומר שלא אמר כן רק בשביל צווי האב. אכל הוא עצמו אינו רוצה בכך. וכה שהביא כתיר מגמרא נדרים ליח, שהאב מדיר

ומה שהביא כתיר מגמרא נדרים ליח. שהאב מדיר את בנו לתית—התם הפירוש הוא שמדיר את בנו מנסיו אם לא ילמוד תורה. כעירשיי או כעירוש הרין, שהאב הדיר את עצמו שלא יהנה כנו כדי שלא יתכטל מת"ת וכן הא דדף מיח: התוא גברא דהוה ליה ברא דשמוט כימי דכיתנא אסרינהו לנכסיו עליה—התם גיכ הפירוש שהדירו שלא יהנה מנכסיו בחייו ובמותו, אבל בנידון דידן רוצה האב להדיר את הבן מן המכשירים שהכן קנה לעצמו. בודאי שאינו יכול להדירו, שהרי הכן הוא גדול, ומה שקנה שייך לן. ואפילו אם האב נתן לו בסף, אין לו רשות לאסור בתצאה את החפצים שקנה הבן לצצמו, משום שהכסף שנתן לו האב במתנה שייך לו והתפצים שקנה הבן שנתן לו האב במתנה שייך לו והתפצים שקנה הבן הבן אנתן לו האב במתנה שייך לו והתפצים שקנה הבן הבן הנת ג"כ של הבן ולא של האב, ואין לאב שום זכות

על החסצים. כל זה הוא מצד החלכת. אכן מטעמים פרגוגים יש להניע מאמצעי בנוגע לכן הסוטה מהדרך הכבושה. כבר הזכיר כת"ר את האיסור להכות בנו גדול, וצדק כת"ר באמרו שלאו דווקא מכה ביד אלא כל אמצעי כפיה בכוח עלול להכיא לידי תוצאות הפוכות מהרצוי. וכבר הוכיחו הפדגוגים המודרנים, שהכפיה או ביצוע רצון בכוח מעורר בנער בגיל מבוגר עקשנות יתר ונטיה למרידה. העצה הנאותה ביותר למצוא לנפר זה עיסוק משעשע אחר, להפתיק את תשוקתו לשעשועים ממשחק זה של אחיזת עינים לעניינים אחרים מבלי שירגיש בכך. בבידון שלפנינו שהנער אדוק בתורה ובמצות. אולי כדאי לשלוח את הנער לארץ ישראל ללמוד שם בישיבה שינוי החברה והאוירה הרוחנית ירחיקוהו מהחוי האמריקני ותעסוקי הבל של הגוער האמריקני. טוב שנסיעה זו לא"י תוצע לו כפרס בעד מעשים טובים, ויכולים גם להבטיח לו שכל המכשירים של המשחק המהביל יהיו גנוזים ושמורים עד חזירתו מא"י, וייתכן כי בשובו מא"י לא ימצא עוד עניין במשחק ההבל של אחיות עיבים.

רעל תלבושת הנשים המודרנית, כפי שתיאר בת"ר-בודאי אסור להסתכל באשה זו המלובשת בבנדים אלה. ואף שבגמרא ע"ו כי, ע"ב אמרו, שהאיסור להסתכל בכגדים צבעוניים הוא רק במכירה - זהו רק במסתכל על כגדים אלה כשהם תלויים על הכותל. אכל אם מסתכל באשה עצמה שלובשת בגדים אלה. בודאי אסור אפילו אינו מכירה. וכבר אמרו שם כ׳, ע"א: שלא יסתכל אדם באשה נאה ואסילו פנויה. והנה בשו"ע אהע"ז סי' כיא מדבר רק באיסור שעל האיש. אולם כנמרא שכת סיב, עיב: דרש רבא בריה דרב עילאי. מאי דכתיב: ויאמר ה' יען כי גבהו בנות ציון׳, שהיו מהלכות בקומה זקומה. ותלכנה נטויות גרון׳. שהיו מהלכות עקב בצד גודל. ומשקרות עינים׳ ... ומתיזות עליהם ומכניסות בהן יצר הרע כארס. ובתו של ר' חנינא כן תרדיון נענשה לפי שדקדקה במסיפותיה [ע"ו י"ח, ע"א]. והנה בנוגע לאיסור אין כאן מקום לשאלה, וכל אנשי הדת המוסר מצטערים על כך, ובנוגע למלחמה נגד חזיון מעליב זה בסרב בשי ישראל - זו היא באמת שאלה בדולה. הקו המכריע הוא הכאת תועלת מוסרית. אבל לא לעורר

מהלוקת ולהרחיק הנשים מבתי התפילה. מכבדו ומוקירו בידידות רבה יחיאל יעקב והינברג 20. Srídeí Eísh 3:95 R' Yechíel Yaakov Weinberg (1884-1966)

"For pedagogic reasons, one should avoid force with a child who strays from the path. You already mentioned the prohibition against striking an older child and you were right that it is beyond striking, and it applies to all means of force.

It can bring results opposite of his desire. Modern educators have already shown that force, or use of strength to implement one's wishes, awakens greater resistance and rebellion in an older child."

סימן צה

ביה ריא מניא חשכיד מונטרה

כבוד הרב הגאון וכו׳ מהרייד עסשפיין שליטיא. בנויורק ברכת שלום.

פותח אני בבסשת סליחה על איחור תשובתי למכתבו הנכבד מכ"ח סיון ש. ז. מחמת מחלה שעברה פלי ליע נתעכבה תשובתי. ב"ה כי הוטב לי. מה שכתב כת״ר בכן ישיבה צעיר (גיל ס״ו־ט״ו) בעל כשרון, שנלכד בתאות משתק אחיזת פינים, התחברות זו עם בני החבורה של המקצוע וספרותו הלופפת את תכונת הפלם מהאיגה את ההורים. וכיון שהצפיר, ומצוות למרות האמור. אדוק הוא בתורה השאלה, אם כראי להשתמש בתחבולה של הדרה, היינו. שהאב יאסור עליו הנאה במכשירים שהוא לשימושו במשחק הנ"ל. כת"ר כותב כי מצד אחד הרי הדרה לדכר מצות היא, ומצינו שושב יכול להדיר את בנו בנויר (נויר כ"ח, ע"ב) ומצינו אב מדיר בנו לת"ת (נדרים ליח. עיב), וכן שמדירו כדי למונעו מעובדא בישא, כתתוא גברא דתי"ל ברא דהוה שמים כיסי דכיתנא (שם מיח, עיב) - הנה מצד החלכה אין שום ימוד להדרת הבן במכשירים שקונה לשימושו במשחק תנ"ל. דתנה הרמב"ם הל' נזירות פ"ב, הי"ג פוסק כר"י, דהלכה היא בנזיר, וכותב מסורש: -האינו נוהג בשאר נדרים". ועי"ש בכצמ. שהוציא כן מלשון הגמרא שהלכה היא בנזיר. דדווקא בנזיר ולא בשאר נדרים. וחוץ מוה, הרי הדין שמדיר את בנו בנזיר הוא דווקא בכנו קטן, כמבואר בנויר כ"ט, ע"ב: עד מתי מדיר את בנו בנוירו עד שיביא שתי שפרות. דברי רבי וכוי. והרמב"ם שם פוסק כרבי עייש, ולר"י בר"י עד שיגיע לעונת הנדרים, וכנידון דידן הבן הוא בגיל טיורטיו ואיכ אין האב מדירו אפילו בנזיר ומכשיכ שאינו יכול לחדירו בשאר נדרים. ועוד, הא בכי האב שהדיר את בנו כנזיר יכול הכו או סרוביו למחות. ואם מחו בשלה הנזירות. כמסורש במשנה שם והובא להלכה ברמבים שם. ויש פירוש אחר במשנה שם, שמה שנאמר שהאב מדיר את בנו בנזיר היינו שאומר לו שיקבל נזירות. עי"ש בר"ן ובסירוש הרא"ש.

והנה הרא"ש פסק שהכן צריך למחות מיד כששמע מאביו. אבל אם שתק לאחר ששמע אינו יכול למחות שוב. אולם, לפי פירוש הרין והראיש הנ"ל שהדרת הבן בנויר תיינו שצינה לו לאמר הריני נזיר. ובכיו איתא במשנה שהבן והקרובים יכולים למחוח. משמע שהמחאה יכולה להיות גם אחר ששמע ואפי׳ אואר שאמר הריני נויר. ובכים דקדק מלשון הרמבים שסובר גם תוא כהראיש שצריך למחות מיד, אבל אין דקדוקו מוכרע כמבואר למעיק. שהרמב"ם רק מתאר עניק הדרת בנו בנזיר, זלכן כתב [שם, הייד]: -כיצדו האב שאמר לכנו הקטן: הרי אתה נזיר, או שאמר: בני פלוני בזיר. או הרי זה בזיר ושתק הבן, היו בזירי. ובחל' מ"ו: "לא רצה הכן ומחה כדבר זה או שמחו סרובין או שגלח שערו או שגלחותי טרוביו, שחרי נעשה מעשה שגלה דעתו שלא רצה הוא או קרוביו בנזירות זו". מלשון זה משמע, שאפילו אם שתק בתחלה. מ"מ יכול אח"כ לומר שאינו רוצה בנזירות זו, ורק שתק מחמת כבוד או יראת האב. ועכים לפי פירוש הר"ן הנ"ל שהדרה זו פירושה שכצווי האב אמר הבן

הכלל הגדול בהנהגת הבית ובחינוך הוא:

"אמר רבה בר רב הונא: אע"ג דאמור רבנן שלשה דברים צריך אדם לומר [בתוך ביתו ערב שבת עם חשיכה וכו"] צריך למימרינהו בניחותא כי היכי דליקבלינהו מיניה".

דברים שלא נאמרו בשקט וסבלנות אינם מתקבלים. אף אם לשמע צעקת האב נחפזים לעשות כדבריו — בל ישלה האב את עצמו לחשוב כי נודעת לצעקתו השפעה חינוכית ומתמדת. אך ורק ב"ניחותא" יכולים לחנך, בשקט וסבלנות, ואל תבוא הבהילות והרוגזה במלאכת ה" — חכמת החינוך!

הגע בעצמך: מה שאצלך מושכל־ראשון, הְכרח־חיים והרגל מעשיריות שנים, זהו בשביל ילדך תורה חדשה, שבירת־מדות, ובעיקר: גזרה בלתי מובנת לונ

גם אם הילד אינו עושה תיכף מה שנדרש לעשות. אין להענישו תיכף, אלא יש להעמידו על חובתו בתקיפות שקטה.

אין להשתמש בכח, כגון: "אל תצא החוצה" — וסוגרים בפניו את הדלת. ילד צריך להתרגל להבין, שגם אם הדלת נשארה פתוחה, שלא יצא בגלל הציווי, ולא בגלל שנעלו את הדלת לפניו, היינו "לא תוכל — לית לך רשו!" (ראה, שני ובתרגום שם).

אם פעם יש הכרח בעונש. יש לדעת: "חושך שבטו שונא בנו, ואוהבו שחרו מוסר" (משלי יג, כד) — הרבה דברים הגם בגדר "שבט": גם מבט זועף, גם העמדת פנים של אכזבה הגם בגדר שבט, וסיפיה דקרא תוכית: "מוסר" הוא מה שנוגע ללבו של הבן, ולבו הרך של תינוק מתפעל מאד מהבעת־צער כל־דהי מצד הוריו! ואם שוללים מהילד קצת ממנת הממתקים שהוא רגיל בהם — זהו כבר עונש מורגש מאד, ומה גם שלילת כל המנה!

זאת ועוד: מצאנו בנביא שאמר: "ואקח לי שני מקלות, לאחד קראתי נועם ולאחד קראתי חובלים" (זכריה יא, ז) °°, הרי שיש גם מקל־נועם, וגם לזה מכוון שלמה המלך באמרו "חושך שבטו שונא בנו", שגם במקל־נועם יכול אדם ליסר בנו, ועוד ביותר הצלחה מאשר במקל־חובלים! (ואיתא בגמ': כי מחית לינוקי לא תמחי אלא בערקתא דמסאנא (ב"ב כא, ב), כלומר: אם אתה מכה תינוק, אל תכחי אלא בשרוד־נעל!)

ומהו "מקל־נועם" בחינוך? נקוט כלל זה בירך: עידוד משפיע יותר מעונש. ציון לשבח או פרס פועל יותר מאיומים או עונשים.

> 31. Pardes Yosef Rabbi Yosef Patzanovski

לדברן חולי נפש הם כמו חולי גוף ורפוחתם גיכ שוה, רופחי ומנינו חינו משממשים בהרכה רפיחות כמקודם כמו הקום דם חף שהוח שוב מיח חדם נמלש ביותר, והתליחו חיכוך (מחסחוש) חו מניחים נוד מים חמין שפעולתו להרמית גיף החולה ועי"ו חתעורר מרולת הדם, והרבה פעמים במקום רופחים ישחתשו בקרים והכל לפי מזנו של החולה.

30. Alei Shor 1:261 R' Shlomo Wolbe (1914-2005)

זר מעונש.

זכן ברפוחת הכפש חין חכו יכולים להשתמש בהבחה:

כויפה. פקהם חת שיניו, וכדומה כי במקום רפוחה

יחלשו עוד יותר גוף היהדות, וחם הרחשונים לח

נכיו בדוחחין, עתה סכנה בפושרין, ולריך הרופח הוח

נכיו בדוחחין, עתה סכנה בפושרין, ולריך הרופח הוח

המוכית להיות קר ומחון. כי דברי חכמים "חם

בנחת נשמעון וכחשלי (וי כ-ג) כר מלוה ותורה חור

ודרך יחיים תוכחת תוסר לכחורה לח"ש במדר-ש ריש

חולי נפש במ"ש כל המחלה כוי חם שמוע כויי ולוה

חולי נפש כמ"ש כל המחלה כוי חם שמוע כויי ולוה

חולי וותה להולך בלילה ביער, וכשהחיר רחה שחעה

חלינו יודע לבוח חל זכך הישרי וכח ח' והוליכו

לישוב, כן כ"ו שחינו לותד בספרי מוסרי הוח כחולך

נישר, וכרמה לו שכדרך ישר הולך, ובלימוד עודע

לו שחעה, חך עדיין חין בידו להתכהג בדרך הישר

ער שומעו מוסר תעוכית. וו"ש כי כ"ת וח"ח ויודע

שתעה, ואורח חיים יוכל לבוא ע"י חוכחם מוסר, ועבל"א דרוש מ"ח: והיינו שאח״כ לא יקבל תוכחתך (רש״י שם),
ואח״כ אין להורים לשלוט על בנם, ואם
שולטים על הבן כאילו הוא עבד לאביו ולאמו
ומעבידים אותו בעבודתם ומטילים עליו פחד
ואימה אז נחשב כאילו גובו נפש מישראל
שהרי אין לו להבן חירות, ובזה מסיתים
מרידת הבן עד כדי הכאה וקללה. ועל זה בא
הרמז בפסוק ״וגונב נפש״ בין מכה למקלל
להורות שפעמים שזו היא הסיבה למכה
ומקלל, ואף שהבן חייב מיתה אך הגורם היה
מה שלא שמעו האב והאם לעצת התורה

(כא,טו־יז) ומכה אביו ואמו מות יומת, וגנב איש ומכרו וגו' ומקלל אביו ואמו וגו'.

מה שהפסיק הכתוב בין מכה למקלל בקרא
של ייוגונב איש" אין לומר משום שמכה בחנק
ומקלל בסקילה דומיא דגונב נפש שא"כ
יקדים מקלל לגונב נפש (עיי בטור על התורה).
ונראה שלכאורה יפלא איך יתכן שיבוא
האדם לדרגה שפלה כזו להכות או לקלל
הוריו. אמנם כבר תירצו חז"ל (קידושין ל.)
"אדידך על צוארי דבריך" שתדריך לבנך כל
זמן שידך תקיפה עליו והיינו עד עשרים
ותרתי ואמרי לה עד עשרים וארבעה עיי"ש

32. Ma'ayan Beis Ha'Shoeivah R' Shimon Schwab (1908-1995)

33. R' Mordechaí Willig www.torahweb.org

The paradigmatic *mitzvah* of Jewish parenting, combining rich experiential and deeply inspirational tradition with fundamental, and yet, profound, education is the *hagadah*. The word, "*hagadah*," is based on the *torah*'s command, "*V'higadta l'vincha bayom hahu leimor*," "You shall tell your son on that day saying."

The *Ohr Hachaim* ⁽²⁾ asks a fundamental question. The first and last words of this five-word phrase seem contradictory. On the verse, "Koh somar l'veis ya'akov v'sageid livnei yisrael," ⁽³⁾, Rashi quotes the Talmud, ⁽⁴⁾"Tomar b'lashon racah, vesageid--d'varim hakashin kegidin."

The verb, *amar*, means gentle language. The verb, *higid*, means harsh language. If so, *v'higadeta leimor* is an internal contradiction. Do we speak to our children harshly, *v'higadeta*, or gently, *leimor*? The *Ohr Hachaim* suggests several answers. I would like to share with you a suggestion of my own.

In general society, the practices of which are often adopted by *Torah*-Jewry living in that time and place, two radically different methods of child raising exist. The first is disciplinarian. Children must be taught the rules and punished if they fail to keep them. In this way, the theory goes, they can achieve great things, as their potential is directed by wiser adults and not wasted on the foolishness of youth. This 19th Century attitude, captured in works by authors as varied as Charles Dickens and Mark Twain, views discipline as an end in itself, as the very essence of the upbringing of a proper, virtuous, and accomplished child.

Recently, an opposing theory has emerged. Discipline is terrible for a child's development and self-esteem. It stunts his ability to grow and achieve his potential, hence the term, "positive parenting," in which the word "no" is almost removed from the vocabulary. Children are to be persuaded that something is wrong, and not prevented forcibly from engaging in it. Misbehavior is handled by soft talk explaining that an action is wrong. There are no punishments, physical or otherwise.

In five immortal words, the *Torah* rejects both extremes. Parenting must begin with v'higadta, with the discipline of harsh words. Red lines must be drawn and a child who crosses them must be punished. A child who is never disciplined grows into an undisciplined adult, incapable of conforming even to the mores of general society, and certainly not to the more exacting normsof *Torah u'mitzvos*. American neo-conservative thinkers have attributed many teenage social ills to unrestricted permissive parenting. These ills include drug abuse, sexual promiscuity, diminished attention span, and general underachievement. Apparently, children are not wise enough to set limits and develop their potential on their own. In *Torah* society, in Israel and the United States, this type of education has led to the abandonment of *Torah* observance in great numbers of youth growing up in *torah* homes. Unrestricted exposure to modern general culture, given the twin developments of the decadence of society and the greater availability of modern media in the home and beyond, has overpowered the natural tendency of copying the lifestyle of the parents. Does this mean that the *Torah* endorses the disciplinarian approach? After all, we know that many youngsters were brought up that way and became high achievers and upstanding Jews.

The answer is a resounding no, and for two reasons. First, such an upbringing stunts growth. In the short-term, it produces results: higher grades in school, better behavior at home and in *shul*. But in the long-term, such an education does not allow a child to do his own thing, to develop his unique talents and personality.

Second, such a *chinuch* carries a significant risk of rebellion. Perhaps, in earlier times, when we lived in a world of conformity, this risk was minimal. But now, a child who behaves and achieves because he is forced to do so may rebel as soon as the ability to force him is lost. Is discipline an end in itself, enabling a parent to control a child's development, and brag of a high achieving, well-behaved child? *Chas v'shalom!* Discipline is only a prerequisite for the primary challenge of parenting- expressing love and warmth, sharing your innermost soul, talking gently and passionately about love of G-d, love of *Torah*, love of Israel, love of all creatures. Yes, *v'higadta* is no more than a necessary prerequisite for the lifelong responsibility and opportunity of *leimor*, of teaching with love and by example, as the wondrous passage of one's children into adults takes place. In these five words, the *Torah* has taught the secret of successful Jewish parenting. Discipline your child only in order to teach him, gently and lovingly, for a lifetime. That is all. The rest is commentary. Rabbi Shlomo Wolbe, *sh'lit"a*, wrote a book entitled "Planting and Building: Raising a Jewish Child, "" which expresses similar ideas. When one builds, a precise architectural plan must be followed. There is no room for imprecision or improvisation. This represents the indispensable infrastructure of *torah* education. A child must be clearly taught: you may not do this, you must do that. All children must conform to the basics.

PUNISHMENT

This is a topic that interests many people. To my distress,

there is a widespread belief that punishment is the most important educational tool available to both parents and teachers. One school principal published a wonderful book on education, but he entitled it When To Punish the Child. I asked him why he called it this, especially since his book dealt with so many other issues, too. Why does our whole perspective have to be: "When should I punish?" Punishment must be the last resort.

Fascination with punishment stems from parents' desire to control their children. A person feels that as long as he has the ability to punish, he also has control. Schoolteachers feel this way too.

Once, a man filed an application with our school for the position of counselor. He inquired as to the degree of authority he would hold in this position: Would he have license to expel a child from the school? This was his first question. It was apparent that this man would never develop into either a good counselor or teacher. If his first concern was whether or not he could expel students — exposing his need to feel complete power over them — then I would never entrust him with students, either in the capacity of counselor or teacher. Such an approach is totally perverse and unworthy of professional educators; the same is true for parents. The "When should I punish?" perspective is corrupt and undermines all prospects for a healthy education. ¹³

One might argue that Jewish sources approve of punishment. An explicit verse even warns us, "אַבְשׁוֹ שׁוֹנֵאּ" — He that spares his rod hates his child." Many people

feel this verse requires us to beat our children.

Our Sages teach that every blade of grass has a mazal that hits it and says, "Grow!" Here we see that the force that inspires growth is called "a hit." Of course, our Sages never meant that on each blade of grass there sits an angel with pink cheeks and white wings, armed with a club. Rather, our Sages are telling us that:

34. R' Shlomo Wolbe (1914-2005) "Planting and Building"

- · There is a force that inspires growth;
- Chazal call this force "a hit";
- . The source of this growth force is termed "a rod."

When we read the verse, "He that spares his rod hates his child," we must remember that there are two sorts of rods – violent ones and pleasant ones. Why read the verse as a requirement to beat a child, when there are other ways – better ways – to encourage and guide the child's growth?

We cannot imagine how much we damage a child when we strike him. Rabbi Eliyahu Lopian once instructed me, "We only deal with children in a pleasant way." He told me that late in life, he came to regret the few spankings he had given his children when they were young. Rabbi Lopian raised eleven children, many of whom headed leading yeshivos later on — and he rejected spanking.

In this regard, I want to add a personal observation. The Gemara* records a discussion about the age when it is no longer suitable to spank a child: is it age sixteen or twenty-four? The Gemara gives the reason why striking older children is prohibited: The parent is putting a stumbling block in front of his child since the child might rebel and attempt to strike back at the parent. Today, we find that a parent who strikes even a three year old is putting a stumbling block before him. The child's rebellion is visible; he clearly wants to hit back. Often the child will raise his fist in response, but he can't reach up to his parent's cheek. There is only frantic motion, but the meaning of that motion is clear. The child has been driven to rebel, and the ramifications of this rebellion must be taken into account.

In previous generations, the situation was different. Children were more tolerant and could more easily accept a spanking. Children also had a more positive self-image and were not so badly damaged by a few blows. Today, however, our children's whole environment is suffused with rebellion.

If a parent tries to subdue his child with a beating, he can damage the child and his relationship with the child. Then, when the child matures, he will close himself off from his parents, and it will already be too late to rebuild a trusting, open relationship.¹⁴

Another Baraisa demonstrates why Elisha's treatment of Geichazi was considered improper:

קנוּ רָבְּנָן – The Rabbis taught in a Baraisa: לעוֹלָם תַהָא שָמאל

35. Sota 47a

"בדרך הישר וכנחת"

36. Darchei Chaim 2:17

R' Michal Yehuda Lefkowitz "גם לבניך שיחיו, תגדל אותם בדרך הישר ובנחת" (אגרת הגר"א).

אם רוצים שהדיבורים יהיו מתקבלים צריך לדבר בנחת, שהמקבל ישמע דיבורים בנחת, לא בדרך קפידא ואיום. וכמו שהמשיך שם בהמשך האגרת: "ואל יכביד המלמד עולו עליהם כי אם בנחת, כי הלימוד אינו נקבע באדם כי אם ביישוב ובנחת".

גם ילד שמדבר בעזות ובחוצפה, או בדרך כעס, אין לצעוק עליו ולא להענישו, אלא צריך לומר לו בנחת ומתוך אהבה "אתה מאבד את המעלות שלך בהתנהגות זו". וכך בכל פעם ופעם לחזור ולומר לו זאת בנוסח כזה או בדומה לזה, ותו לא מידי. ובעה"י דיבורים אלו יפעלו את פעולתם יותר מן הגערות והדומה להן.

בזמנינו, שהדור חלש, אין כח ל״שמאל רוחה״, וצריך לחזק בעיקר את ה״ימין מקרבת״.

37. The Parenting Path
Dr. David Pelcovitz

The Talmud teaches that the key to raising successful children is to find the balance between "the left hand pushing away while the right hand pulls closer." This balance between limit setting and emotional connection is totally consistent with current psychological thinking. Child psychologists tell us that rules without relationships often result in rebellion. When children know that their parents' limit setting takes place in the context of love and caring, they are far less likely to seriously challenge parental rules.

We are taught in Mishlei (19:18): יַשֶּׁר בִּנְךְ כִּי יֵשׁ תִּקְוָה (19:18): יַשֶּׁר בִּנְךְ כִּי יֵשׁ תִּקְוָה (Discipline your child because there is hope, let your soul not be swayed by his protest." A midrash on this verse tells us the opposite of what one would expect (Shemos Rabbah 1): הַבְּנִישֵׁר אֶת הַבְּוֹ אַהָּבָה עַל אָבִיו מוֹסִיף הָבּן אַהָּבָה עַל אָבִיו (The more one disciplines one's child the more the child will love his parent."

When loving parents are faced with an upset and crying child, it is only natural to have second thoughts. Keep in mind, however, that beneath the protests there is often a part of the child that welcomes the structure and limits.

38. R' Benzion Sorotzkin,Psy.D."Corporal Punishment: Have the Times Changed?"

What has changed?

If we are to assume that the nature of people has changed, so that harsher educational approaches which were effective in the past no longer are, to what do we attribute these changes? One can only speculate. One factor that has struck me as possibly involved in this change is the increased emotional pressures that many children experience today. This may seem like a strange explanation to many, since the accepted wisdom is that today's children are "spoiled" – "they have it too easy." While this is certainly true in regard to creature comforts - which is true of the parents as well (as discussed below) – in other important dimensions kids have it tougher than before. Parents may have less time to devote to their children and the hectic pace of modern life may make it difficult for parents to have the necessary patience when they do spend time with them. ¹

But perhaps more than anything else, the major change is that parents no longer accept the fact that the average child is going to be average. Actually, they do accept it, as long as it's not **their** child. If a contemporary parent were to be told at PTA that their child was average they would most likely be devastated. This causes parents to put excessive pressure on their children and makes children feel that they are not accepted for who they are. Perhaps it's the relative affluence that many in our society enjoy today that allows them to focus their attention and their resources to "extracting" the maximum from their children at an ever younger age. Even if they do live up to their parents' expectations and make their parents proud, they may end up with an underdeveloped sense of self, since they are living for their parents.

Does it really make sense to say that children have it too easy when they have too many toys but not enough acceptance or even worse, when they have to always focus on their parents' unmet needs rather than on their own developmental needs?! You don't spoil children just by making their life more comfortable than yours was. Will they really be better off walking miles to school in the sweltering heat (while you drive in your luxury air conditioned sedan)? You "spoil" children when you give them too much of what they don't need (e.g., elaborate toys that none of their friends have and they never expressed a need for) while you don't give them what they desperately do need (time, patience, love, warmth, and acceptance). They then learn to fill the hole in their heart with "glamorous things." They will become addicted to the pleasures that this brings as a substitute for the happiness that they are lacking. In this sense they are indeed spoiled – but certainly not because they had it too good!